

[Ministeren for Grønland]

glæder jeg mig til en god Grønlandsdebat på onsdag.

Breckmann (Fær.):

Først nogle bemærkninger om den ret store udvikling på Færøerne det sidste par uger i tillæg til statsministerens korte, men dog udsigtsrige redegørelse for regeringens fastholdelse af et kommende bloktilskud.

Et indgreb fra landsstyrets side med fragt- og importafgiftshøjelser og 50 pct.s olieprisstigning for to uger siden betyder, at det bliver årlig 12.000 kr. dyrere i gennemsnit at holde hus på Færøerne. I modsætning til Danmark fik den færøske befolkning ingen fornuftig forklaring på, hvorfor landsstyret syntes, indgrebene var nødvendige. Generalstrejke én dag bidrog til at gøre dette såkaldte arbejderlandsstyres 2-årige eksistens mere strejkefyldt end hele det forudgående kvarte sekel tilsammen.

Indgrebene betyder ca. 200 mill. kr. mere i landskassen, så sammen med en merindtægt på andre 200 mill. kr., der stammer fra skat og told ud over de budgetterede beløb, får dette landsstyre i alt ca. 400 mill. kr., og det svarer efter danske forhold til 40 mia kr. i merindtægt at rutte med i tillæg til finansloven for 1987.

Et sådant beløb svarer egentlig til ca. 60 pct. af statsstøtten. Det udgør måske en opsamling af en reserve, som er opstået på grund af denne regerings tilbageholdenhed med offentlige udgifter også til den færøske offentlige sektor. En socialistisk regering på Færøerne kan dog ikke dy sig for at samle disse penge sammen, hvis man ved, at de er til i samfundet. Socialisme er jo bl.a. misundelse sat i politisk system.

Et olieprisfald på 60 pct. på ét år, gode fiskepriser, et fald i renteniveau, i dollar og norsk kronekurs gjorde pludselig fiskernes og arbejdernes kår mere rummelige samt bragte nødvendigheden af landskassens fiskeriprisstøtte drastisk ned. Velfærden og optimismen havde sine årsager i Vestens økonomiske fremgang, der startede i USA og bredte sig derfra som et resultat af Ronald Reagans regerings genrejsning af tilliden til den demokratiske kapitalisme i Vesten.

Landsstyrets indsats blev så i misundelsens tegn ganske vist politisk heldig for os i oppositionen, men økonomisk ulykkelig for den

færøske borger, et indgreb, der giver kollektiverne hundredvis af millioner, og det vil sige 10-tals milliarder efter danske forhold, til at gøre socialistisk skade med i stedet for at lade pengene blive borgernes eje.

Folkeflokkens gik i Lagtinget imod afgiftslovene og fremsatte modforslag om frivillig langtidsoptimering med tilsvarende skattefradrag med bl.a. den begrundelse, at udlandsgældens tilbagebetaling beror på omsætning og indtjening hos de virksomheder og rederier, der har optaget størstedelen af lånene til investeringer, men nu berøves den nødvendige indtægt til at tilbagebetale deres og derved det færøske samfunds gæld til udlandet.

Folkeflokkens modstand mod de færøske indgreb forpligter mig som partiets repræsentant her i Folketinget til at afholde mig fra deltagelse i afstemningen om denne kartoffelfelmos – »kartoffelkur« – som også er sædvanligt, når jeg afholder mig fra at stemme i særdanske spørgsmål. Jeg tillader mig derfor at henstille til de brodne kar i regeringens rækker, der har bedst lyst til at trække læsset på jævnt terræn, men som hopper op på vognen for at få et free ride op ad skrænten, på Folkeflokkens bekostning og store ubehageligheder, at de ikke svigter regeringen i den kommende afstemning.

Den socialistiske opposition her i salen behøver ikke at parallelisere imellem denne for mig i bedste fald uforståelige og i værste fald for jer tvivlsomme betalingsbalancekur og den sidste påskepakke, fordi den var trods alt en tilfældig omstændighed ved den gruopvækkende kendsgerning, at regeringen måtte hales tilbage fra svælget og ind på afgrundens rand, lige før landet, ja, endda hele riget, blev kastet for de røde ulve.

Der har været talt meget om en økonomisk genopretningspolitik. Jeg synes selv, at vi også udenrigspolitisk trænger til en genopretning fra 1970'erne, men man tør dog med et vist forbehold sige, at Danmarks stilling i NATO ikke er svækket af letsindige dagsordener siden statsministerens sidste redegørelse i samme omfang som forudgående år.

Men den største bevågenhed er dog altid påkrævet, især nu, hvor USA desværre synes mere opsat på en våbenaftale med Sovjet end nogen sinde før i Reagans regeringstid. Den faste holdning, der virkelig tvang russerne i defensiven først i 1980'erne og tilbage til alvorlige forhandlinger midt i 1980'erne, sy-